

PETROZSÉNY és VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI és VEGYES TARTALMU HETILAP. — MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP REGGEL.

A lap előfizetési ára:

Egy negyedévre 2 kor.
Fél évre 4 .

Egészévre 8 kor.
Egyes szám ára . . . 20 fil.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Petrozsény és Vidéke” szerkesztőségéhez; az előfizetések pedig a kiadóhivatalhoz küldendők. Hirdetések, valamint nyílttéri közlemények mérsékelt áron számíttatnak.

Honszerilem.

Ideális eszmék rajongó szeretete az, ami hő-
söket nemzett és szül a mai korban is. Hősöket,
akiket önfeláldozásra lelkesít a honszerilem; a
tudomány a hit és az igazság elveihez való tör-
hetetlen ragaszkodás. A honszerilem különösen
a melynek ihlete a legtöbb ember lelkét hatal-
mába ejti, szívét, lelkét, egész valóját heviti,
tüzeli és ragadja magával a martíromságig, a vér-
padig. Mi az, ami olyan csodás vonzalmat éb-
reszt bennünk az iránt a rög iránt, a melyen élet-
sajkánk legelőször kikötött, a melyen a napot
legelőször megpillantottuk, a melyet csillagzatunk
édes hazánkul jelölt meg, s a melynek szeretete
a nomád hajlamokat kiirtja belőlünk. Kiirtja nem
csak belőlünk, a kik szívvel s érzelmeikkel va-
gyunk megáldva, de még az állatvilág egyes faj-
taiból is. Ime a kétfejű sas, a melyet az osztrák
sógor, a jó szomszéd, utlevél nélkül csempészett
be hozzánk akarátunk ellenére, erőszakkal, fur-
fanggal és gonosszággal, menyire megszerette
nálunk az életet! Hogy ragaszkodik ehhez a rög-
höz! Hiába riasztgatjuk századok óta, a magyar
rónak tájékát övező bércek környékéről, a ma-
gyar Kárpátok virányos- és kalászos vidékéről,
nem akar elvonulni. Hogy a darumadár, golya-
madár, a fecskemadár visszavágyik hozzánk, mi-
helyt a tavasz üdítő fuvalma s langyos lehellete
bűbájos színt, életet és eleveniséget varázsol erdein-
be, völgyeinkbe, mezőinkre és fálvainkba, értem; a
serdülő gyermek is ujongva üdvözlí; s mikor ösz-

szel cihelődni kezdnek, hogy délre zárandokol-
janak, borongó lelkü poéták éneke, lant és hárfá
kiséretének hangja mellett vegyült a légbes mind-
nyáján busongva tekintettük távozásukat. Csaka
kétfejű sas nem akart tőlünk távozni, pedig a
magyar ember meg nem nyugszik míg itt látja
közöttünk. Három százados keservünk csak ak-
kor változhatik örömmé, ha a fekete-sárga szín-
ben hívalkodó kétfejű sas a Gotterhalte hangjai
mellett visszaszáll ősi fészkebe. Míg e háromság-
tól meg nem szabadulunk, törvény, alkotmány s
minden tartozéka csak fikció; idegen a magyar
ember saját hazájában.

De már pitymallik. Érezzük szelét ama dicső
tavaszi napnak, midőn a kétfejű sas szárnyára
véve hosszas elnyomatásunk minden keservét, tova
száll bérceink fölött.

Ki fogunk vergődni a szennyből, a sárból,
ösmerni fogunk más érdemet is nemcsak meg-
győződésünk tagadását; közérdeket és nem csak
önérdeket, osztály és családuralmat. A nép jaj-
szava föl fog hatni a hatalmi körökig is, meg-
látják sebeit s majd gyógyításáról is gondoskod-
nak.

Talán újra megösmernék az eszményt, a mi
magyar eszményünket. Csalóka fényét már is előre
veti.

A jövő a szocializmusé, óhajtom igazainak
teljesülését, de magyar is vagyok s fajomat nem
akarom felolvasztani a nem-ben. Szeretek minden
embert, de igaz szeretettel csak egyet: a magyart.
Lelkesülök a világszabadságért, de élni csak a
magyar szabadsáért kívánok.

Száz szónak is egy a vége s ez nem más,
minthogy fajunknál, vérünknel fogva nem lehe-
tünk mások, mint magyarok, nem is érvényesül-
hetünk másként csak mint magyarok.

Az oroszlan soha sem volt más, nem is le-
het soha más, csak oroszlan; mi sem leszünk
mások csak magyarok.

Az eszményünk pedig — ez se lehet más
mint az, amely 1848-ban valóra vált: a hatalmas,
független, boldog Magyarország. Mely eszmény-
nek újból teljes valóra váltására most az ideje,
hogy ésszel, kézzel és mindakettővel törekedjünk,
— Kinek miként adák az Istenek.

Nekrológ egy kis fiúról.

Egy kedves kis fiúról szóljon e nekrológ. Henrich
Ernőkeröl, aki elment, hogy soha vissza ne térjen kö-
zénk. Aki eltávozott örökre, ithagyva gyermek-boldog-
ságot, bánattól megtört jó szülőt, kicsiny testvéreket,
aki ithagyott szerető rokont, becző barátot, ifju paj-
tasokat.

Nem vitt magával semmit, csak a parányi lelkét,
melynek távozta oly nagy gyász, és melynek emléke oly
fájdalmasan édes . . .

Immár a testét is elnyelte a sötét sír, lelke az Is-
tennél, de meghagyta nekünk azt a fájdalmasan édes
emléket, melyben újra életre kél a drága halott . . .

Amit mindössze élt, az kilenc esztendő volt, mind-
annyia verőfényes gyermek év. Csudálatosan rövid idő
ez a kilenc év, de legszebb az ember életében. Ekkor
még a családi otthon melegében sütkez a gyermek,
és legnagyobb bánata, ha eltöri játékát, legnagyobb
boldogsága, a szülői csók.

Mindebben bőven volt része a kis Ernőkének.

„PETROZSÉNY ÉS VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Éjszaka.

Szeretném megismerni azt a mákonyt hintő, nyu-
galmas szelid éjszakát, melyről Thorwaldsen mintázta
szép reliefjét. Ott honol az valahol Olaszország virágos
halmos tengerpartos tájain, izzó-kék ég alatt, a hol át-
menet nélkül, hirtelenül kigyújtja számtalan csillagmé-
ceit. A hol nem ismerik a hosszú alkonyok kétes, főfá-
jást okozó félhomályát és nem ismerik azt a hat lóval
hajtó sietséget, melyet mi átrohanunk egy izzadó, fázó
keserves élet munkáján, tobzódásain. Ott, ahol szellős,
oszloposarnokos nyári lakok hűsében játszsza el az
életet nap-nap után, a hol az embereknek nincs felej-
teni valójuk: ott lebeg az éjszaka tündére ajtóitól aj-
tóhoz és szórja a boldog embereknek a feledést hozó,
az édességet nyújtó álmokat.

Ismerem a csöndes csillagos éjszakát, midőn re-
megő lomb alatt a szíveket izgalomba, szerelmi mámorba
ejti. Ismerem a dolgozószoba csöndes éjszakáját, midőn
a lámpa árnyéja alól kiárad a sárga fény ríktón vi-
lágítva meg asztalt, széket, szőnyeget s a sarokban álló
könyvespolcz egy harmadát. A menyezeten sárgára ki-
fest egy szabályos kerek korongot s azontul összetöröl-
dik az árnyék, sűrűsödik a levegő s a légből, árnyban
elvegyülnek már a jövőendő álmok kepei. És ismerem
az iszonyatos, viharos éjszakát, amikor remegve huzza

meg magát a hajléktalan a kapualjakban, mignem a
rendőr megkönyörül rajta és ad neki meleg, száraz álom-
helyet a börtönben. Az éjszaka örömeit, izgalmait, kin-
jait és kétségbeesését mind átélveztem, átszenvedtem,
de az abszolút nyugalom, a béke és a csönd éjszakáját
csak allegoriaként, márványban bronzban és gipszben
ismertem meg.

Talán valóságban nem is létezik. A nyugalom, a
béke annyira vágya és ideálja valamennyiünknek, hogy
nem is lehet egyéb vágyánál, ideálnál. Egy lehellet a
gyertyalángra — és itt terem körülöttem a fekete éjszaka.
De a test, mely napközben ellankadt, a szem mely sza-
kadatlanul meg volt erőltetve és a megrepedésig tulfe-
szített agy még reszket a nyugós nappali munka izgalma
alatt. Mint a gyors forgásra pörgetett orsó, még egyre
dolgozik és átdolgozza. Másodszor is a kellemetlensége-
ket és kétségeket, melyek napközben zaklatták. Mire
megáll a gépezet, tonpa tehetetlenség, álmos álom ne-
hezül reánk s ha magunkhoz térünk a véghetetlen fá-
radság érzése nyom el s szeretnénk pihenni, pihenni,
föl nem kelni soha többé.

Ez az én éjszakám. Lemondtam végleg már az édes
nyugalom, az öntudatlan álom reményéről. Mint az ár-
tatlanságot az első bűnnél, úgy vesztí el a lélek a pi-
henés képességét az első túlfeszített munka alkalmával.
A nyugalom, a pihenés, a minden sebre írt hozó álom
csak azoknak osztályrésze, a kik sohasem fáradnak el
annyira, hogy szükségük volna rá.

Nyugós, gyötrelmes egy állapot. A test dermedten
fekszik a párnákon önmagával tehetetlenül. De a szív
és az agy még mozog, dolgozik sokkal serényebben mint
nappal. Feketeség, sűrű homály köröskörül, de a szem
látja ezt a homályt. Lát fekete falakat, fekete képeket,
szöbrokat, látja az íróasztalon hagyott könyvet, a félig
teleirt papirost. S az utcáról felhangzik egy elkészt
köresmalátogató kopogó járása, bamba dünyögése —
halk tánczütemek a szemközti kávéházféle zenekarának;
az alattam kártyázók és politizálók hangzavara és az
utcában gördülő bérkocsi tompa dübörgése . . .

Az alvó, pihenő lakosok halk érzéketlensége behat a
csukott ablaktáblákon keresztül, a hol sötétségbe temetve
fekszik egy ember, a ki nem tud szabadulni saját ma-
gától. Behunyja szemét, hogy a sötétséget se lássa,
számlál egytől ezerig, hogy ne gondoljon semmire. De
a sötétség újabb meg újabb alakot ölt az alvó élet halk
pihegése befészkelődik agyába, a számsor megszakad
és kép kép után jelenik meg a behuny szemek előtt. A
gondolkodás megereszti pokhálófonalat és összeszövődik
egy csodálatos eszmévilág, tele fényvel, árnyval, —
különös, bizarr, lehetetlen kapcsolatokat állapítva meg egy-
máshoz nem tartozó tények és dolgok között.

A ki nem tud aludni, az éjszaka poéta. Hipnoti-
zálja őt a végtelenbe nyúló csend és sötétség. A sze-
meivel hall, a füleivel lát. Finom nuanceok hatnak rá,
mik elvesznek a napvilágnál és gondolkodik színes, izzó,
gyújtó nyelven, melynek minden szava ütem, minden

MÜHLE VILMOS

cs. és kir. udvari szállító TEMESVÁRON.

Mag-, növény-, rózsá-, fák-, stb. nagytenyészet.
(Tenyésztőterület: 62 hold = 37 hektár.)

Magvakkból és virághagymákból a legjobbat.

A legnemesebb gyümölcs-, dísz- és sorfákat.

A legszebb fenyőféléket és cserjéket.

Képletekkel bőven ellátott leíró katalogusok ingyen. Postaszállítványok magvakkal 5 kor. felül bérmentve.
Minden szállítványhoz Mühle tanácsadója a kertmíveléshez a legjobb kertészeti kézikönyv, ingyen mellékelteik

És ha találhatnánk vigaszt a gyászos eseténél, úgy az csak az lehetne, hogy csöppnyi életében a boldog gyermekkorát élte, és nem kelle megismerni a fájdalmat, a gondot, a folytonos küzdelmet a létért.

Bizony kevés vigasz ez a nagy szomorúságban. Mert Ernőke a szülők első gyermeke volt, kedves, jó és tehetséges gyermek...

Valóban, akik ismertük mindnyájan csak ezt mondhatjuk róla. Tehetsége, jelleme, egyénisége kicsiny korát meghaladta. Az iskolában az első a tanulók közt, viselkedése mindenkoron példás. A tanítók és iskolatársak kedvence volt. A játékokban kerülte a pajkosságot és ebben is a szépet, nemeset kereste. A szülei iránt való ragaszkodása és a testvéri szeretet nem egyszer szinte megható módon nyilvánkozott meg.

Avagy nem megható-e az mikor a kis Viki eltöri a poharat, a kilencz éves Ernő közbeveti magát öcsése érdekében:

— Édes anyám, nem a Viki volt, én követtem el a hibát, ne őt, de engem büntess...

Vagy ha ajándékot, nyalánságot kapott, mind a testvéreinek osztá, maga beírta a maradékkal...

Ritka gyermek az a ki hasonlóra képes.

Ha meg velünk felnőttekkel beszélt, el kelle ámulnunk határozott fellépésén, élénk felfogásán, komoly válaszáin...

Tehát méltóan mondhatni, hogy benne összpontosult a szülők reménye, örömteljes büszkesége!

És a kegyetlen végzet lesújtott mindent, reményt büszkeséget...

Még a gondolat is megdöbbentő, hogy a legtöbbet ígérő bimbót törje le a halál, a valóságban kétségbeesítő az. Hogy a kitől sokat, nagyon sokat várunk idő előtt sörpörje el valamelyes vész, hirtelen, szinte orozva.

Ernőkénél is így volt. Alig négy-öt hete még vígan csuszkározva, táskazörgetéssel, egészséges piros arccal szaladt át az iskolába, egyszerre csak a mellére ült a baj, és ágyba dőlt, hogy föl ne keljen többé soha.

És a kis gyermek, aki mindaddig csak a boldogságot ismerte, most élte alkonyán osztályosává lett a szenvedésnek, a fizikai fájdalomnak.

A kínzó betegség mind jobban gyötörte gyenge testét. A gyötrelmek csak a szülői szívnél lehetett nagyobb, a szerető szülőknél, kik ott állva a betegség mellett, a tehetetlenségtől kétségbeesetten kelle hallaniok a kicsike kínos nyögését, éles feljajdulását...

Vagy nem volt-e egy édes anyának sorvasztóan keserű érzés, midőn fiaácskájá halálfájdalmában görcsösen karolja át gyenge karjaival jó anyjának a nyakát és úgy kéri rimánkodva:

— Anyám, édes! szeretsz-e? szereted-e fiad? Ha igen, ah! akkor hozz egy kést, egy nagyot, éleket, onnan a konyhából, és szurj ide a szívembe, hogy ne kinlódjam tovább, hogy szűnjön a fájdalom...

mondatta muzsika. Csodálatos tiszta látás szállja meg. Minden rejtély, melynek megoldásába a tudós éveket ül hiába, tisztán és világosan megfejtve áll előtte. Ha az a test nem volna akkor béna, ha ezek az éjszakai ritmusok és gondolatok meg volnának rögzíthetők: a legnagyobb esodákat a poézisban az művelné, a ki nem tud aludni.

A ki nem tud aludni, az éjszaka jó ember. Szomorú emlékek könyeket facsarnak ki szeméből. A legüznetlenebb elhatározások ilyenkor fogamzanak meg. Az aludni nem tudó elajándékozta vagyonát, átengedi küzdelme díját a versenyzőknek és lemond szerelméről a szerencsétlenebb vetélytárs javára. A világ összes szenvedése mélyen a szívébe vág és ha ilyenkor az elhatározások tetet őlthetnének, meg volna oldva a nagy világ problema, nem léteznék többé visszavonás, harag és gyűlölség az emberek között.

Az első napsugár véget vet mindennek. Fáradtan, fásultan eszmélek fel álomszerű kabúltságomból. A munka kiszólít az utcára és szemben találok magamat egy szilárd, színes és hangos világgal. Minden úgy van, a mint tegnap volt és én kénytelen vagyok azt művelni, a mit tegnap műveltem: marcangolni, tépni a velem szemben állót, mert az is tép és marcangol engemet. Az éjszaka ébren álmodott képei homályosan, elmosódva rajzanak emlékezetemben. A rimek, a ritmus, a színek elhalványodtak és azok az elementáris, fényes gondolatok nevetséges kicsinységekké törpülnek össze. Az üzenetlen elhatározások, a jövőnek nemes programja logikátlan, érzélgős képtelenségek! Nem álom az élet! — Rettenetes komoly munka az, melyben ki kell vinni min-

Halál agóniájában im mire képes egy kilencz éves gyermeki agy!...

Aztán február huszadikán a tavasz fakadásán, délelőtt megfogva az apja kezét csak azt sutogja, hogy mennyire fáj neki a test, és mintha a kis lélek megunná a kint, könnyű sóhajással elröppen a sajtó porhüvelyből...

Te már lehunytaid szemeid kedves gyermek, te már nyugszol esendesen, békével, odalent a virágos sirveremben. Rád nézve már nincs kin, nincs immár szenvedés, tied csak a végtelen pihenés...

De a tieidnek itt marad utánad a gyász, a siralom. Vigaszt találni nekünk földieknek bajos. A te emléked enyhítse bánatát szülődnék, szellemed törülje le szemükről a könnyeket, amit keserűen hullattak fehér koporsódra...

Ernőke utolsó bucsuját abban a szobában tartja, hol a zongora állt. Ott van a ravatala a gyászleplel behuzott szobában gyertyalángtól, sok virágtól körülveve.

Sokat örvendhetett itt éltében a zongora hangjának, vajjon halja-e most a sirás zokogását?... Hallja-e most az istenhozzádját szerető néniknek, sok jó bácsi-jának, játszó pajtásoknak?...

A koporsó négy sarkán négy parádés bányász állja keményen az őrséget...

A gyászoló sokaság még egyre jó a bucsura... A fekete teremnél csak a lélek gondolata feketébb. De valami enyhülést hoz az a virág és koszoru, melylyel az őszinte részvét töltötte meg a termet, halmozta a koporsót.

És mindenik koszoru szalagján a keresetlen szívből jövő szölam a halotthoz.

Nézzük csak! Vegyük sorba őket.

Közvetlen a ravatalon van a szülők koszoruja: „Kedves fiuknak — Bánatos szülők... A ravatal fejénél: „Felejtethetetlen Ernőkének — A bánatos nagyszülők.“

„Gyula, Erzs, és Ernő — Ernőnek szeretetünk jelölül.“ „Szeretett kereszfűnknek — Andreics és neje.“ „Isten veled — Jenő, Giza, Tonna.“ „Jó barátunknak — Alexandrin, és neje.“ „Ernőnek — Schreiner bácsi.“ „A kis barátunk — Doktor bácsi, és néni.“ „Ernőkének — Rosehnálék.“ „Unseren lieben Ernő — Toni, Mici, Paula.“ „Szegény jó kis Ernőkének — Nesztör néni.“ „A kedves Ernőkének — Priváry és neje.“ „Szeretettünk jelölül — Ungvári, és neje.“ „Őszinte részvéttel — Dr. Rosenberg I., és neje.“ „Őszinte igaz részvéttel — Marek család.“ „Szeretett jó tanítványomnak — Rédl.“ „Kedves barátunknak — Pius és Viktor.“ „Ernőkének — 1905. február 20.“ „Ernőkének — Ilonka.“ „Szeretett Ernőkének — Blascheck Laczi, és Sanyi.“ „Kedves pajtásomnak — Sternberg Pali.“ „Jó barátomnak — Alfréd.“ „Szeretett jó Ernő barátjúnak — Schulek gyerekek.“ „Részvétük jelölül — Hercz Mór társulati

dent magamnak és soha sem lehet az, a mit kivivok, annyi, mint a mennyi kell a boldogságomhoz.

A nappal meghazudtolja az éjszakát. Kérlelhetetlen, józan, okos czafoalat és, melyet föltétlenül el kell ismerni. És az élet árjába szakadó ember nem is évődik többé éjszakai gondolataival, csak azt a rimet sajnálja, melyet akkor megtalált, s melyet most is szépnék tartana, ha emlékeznek rá.

Nem, az a lóto-futó kalmár és az a sötét szobában ébren almodó nem lehet egyazon ember! Egy mécsvilág elfűvása, egy téli nap borongó fagyos világossága nem idézhet elő ekkora változást. Érzem, hogy valami misztikus, velem született szakadás van lelkemben, mely a bünbeeséstől fogva apáról fiúra átöröklődik. Az az ember, a ki nappal izzad, gondolkodik, a kenyérét keresi, a dicőséget hajhássza, az a reális világ produktuma: egy automata, egy gépalkatrész, mely beilleszkedik ebbe a természetellenes, önző, erőszakos működésbe. Ez az ember egytűvé forrt az étellel és annak zsarnoksága alatt áll. De ha ez a test ledől, s a sűrűdő homály elfűdi előle a rajta uralkodó anyagot, akkor ezzel együtt megsemmisül a kreatúra is. És föltámad helyébe a másik, az ősemlék, a jobb ember, a ki tisztán csak romlatlan lelke sugallatára hallgat, a hogy réges-régen hallgatott rá a mithoszok korában, az enyhe déli ég alatt, a mindenható, pompázó természet ölen. Az ő gondolatai az igazak, az ő poézise a szép, az ő erkölcsé boldogíthatná a világot.

De az élet meghazudtolja az álmot, mert az álom igaz és az élet — hazug.

vendéglős, és családja.“ „Bányaigazgatóság — 1905. február 20.“ „Ernőkének — A banyaigazgatósági tisztikar.“ „Ernőkének — A banyaigazgatósági altisztikar.“ „Ernőkének — A banya altisztis olvasókör.“ „Die Bergkapelle.“ „Részvétük kifejezésül — Ny. gépüzem iparosaitól.“ „Őszinte részvét — Petrozsényi takarékpénztár.“ „Feledhetetlen Ernőkének — Iskolatársaid.“ Továbbá számtalan felirás nélküli csokor, virágfüzér.

Délután három órákor megcsendül a luteránus templom harangja, mire megkondulnak Petrozsény minden templomában a harangok. Szomorúan zúgnak a lanyha szellőben.

Neked szól ez édes Ernő, hogy indulj a legutolsó útra. Az udvar telve zsufolásig a gyászoló néppel, alig-alig férnek. Az ajtó küszöbön várja a lelkes teljes ornátusban a kicsiny halottat.

Bent pedig a ravatalos teremben felhallszik még egy szivettépő búcsú, szakgatott zokogás.

Most vállukra emelik a lesújtott apa kollégái a koporsót, és kiviszik az udvarra.

Miután a lelkiatya elmondta a megható bucsúztatót, előáll egy fekete ruhás kis fiú, iskolatársa Ernőkének, Neurohr Mátyás, és ekként szól a gyermek halotthoz:

„Forrás szeretett iskolatársunk! — Könyves szemmel, fájdalmas szívvel eljöttünk tehozzád, hogy körül fogva ravatalodat tőled örökre búcsút vegyünk, neked egy utolsó Istenhozzádót mondjunk. A kérlelhetetlen zord halál örök álomra hunyta le szemeid, elnémitotta ajkaid, tagjaidat megfásította, kennünket pedig megfosztott egy feledhetetlen jó iskolatárstól.

Eljöttünk, hogy elkísérjünk a boldogság otthonába. Légy szószólónk mennyei atyánknál, ki a kisedek oltalmazója. Légy továbbra is szeretett iskolatársunk, míg egykoron mindnyájan viszontláthatunk. Isten hozzád! Isten veled! Nyugodj békében, és virrasszon álmaid felett a szeretet angyala most és mindörökké Ámen!...“

Maradhatott volna-e szem szárazon, a pajtás szép imájára. A füeska beszédére, ki nem ismeri, nem fogja fel a halált, és mégis érzi, mégis sejtí...

Megindul a menet.

Legelől a bányazenekar halotti indulókat fujva, utána egy szakasz bányász lobogó fáklyákkal, majd a koszos kocsi jó a roskadásig megrakva virággal. Most következik a halottas fogat, a drága teherrel. A rossz úton, a nagy sárban csak nehezen halad. Mintha minden marasztalná a kihűlt gyermeket.

Ingadozó léptekkel követik a megtört szülők, rokonság, az iskolatársak, tanítójuk vezetése alatt testileg kivonulva. Végül a résztvevő publikum beláthatatlan sora.

A temető legszebb helyén egy kimagasló domb sarkán van megásva a sir. Igazán szebb helyet nem is kívánhatni örök pihenőül. Háttérben a Páring lánczolata a fenséges keret, előre nézve lent terül el Liva-zöny és szinte oda látszik a ház, ahol a kis Ernő született, és ahol örök álomra hunyta le szemét.

A sirverem falai erős tölgyfával kideszkázva, a házagok szurokkal betűnve. A koporsó sokáig meg lesz védve behatoló földtől, átszűrőmlő víztől. A gödör körül felhalmazva az agyagos sárba hant...

De már meg is érkezett a gyászmenet. Nos meg egy bucsúztató, aztán megszűnik a zene, és leánykák karától kisérve zengi a lelkiatya az utolsó zsolozsmát.

A kised koporsó lent van immár és az a sárba agyagos hant dűbörögve hull a fedelére, mignem egészen elfedi és új otthonában van az édes halott... Isten most már mindörökké vele!

S.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Gyászrovat. Csulay Lajost, vármegyénk főjegyzőjét, nagy csapással sujtotta a végzet, nejét, a viruló fiatal szép asszonyt, a gondos anyát elrabolta a kérlelhetetlen halál. E gyászeset körünkben is nagy részvétet keltett. A temetés f. hó 24-én d. u. 3 órákor volt Déván.

— A Zsilvölgyi függetlenségi párt megalakulása. Mult számunkban megemlítettük, hogy Petrozsény és vidéken a függetlenségi párt megalakuló félben van. Azon férfiak neve, kik vagyonuk, tekintélyük és befolyásuk által eleve biztosítják a párt életképességét; szerkesztőségünkhöz az alábbi kikiáltványt küldötték be.

„Független érzelmi polgártársak! A közel-multban lefolyt választási küzdelem 1905. év január 26-ikát örömmünepünké tette. Piros színnel

lesz e nap nemzetünk naptárába bejegyezve. Megközelítettük a magyar nemzetnek évszázadokon át hiu ábrándnak tartott céljait. Eltűnt az a lepel, melylyel részben rosszakaró, részben kishitű emberek oly igazságokat takartak el, melyeket az utolsó választások eredménye immár megvitathatatlanokká tett. Ötvenhat éven keresztül e nemzet sirva énekelte, hogy:

Kossuth Lajos azt izente
Elfogyott a regimentje:

Ma Kossuth Lajosnak a fia azt izeni, hogy a regimentje meggyarapodott! Meggyarapodott számban, tekintélyben és befolyásban. Egyszóval: kormányképes lett. Sok más, rosszakaró és kishitű emberek által terjesztett és táplált tévhit között semmivé vált az is, hogy mi, határszéli magyarok, minden kritika gyakorlása nélkül kénytelenek vagyunk támogatni bármely politikát, mely magyar cégér alatt indul. Az utolsó választás megmutatta, hogy román ajkú polgártársaink jobban ismerik saját érdeküket, semhogy azokat az álapostolókat kövessék, akikkel a volt kormányrendszer hívei bennünket ijesztettek, hogy zászlóbotásunkat megakadályozzák. Kisértetek voltak ezek, amelyekből a felnőtt magyar ember már nem fél, mert nem léteznek és nem léteztek. De a győzelem még nem a mienk. Csupán most kezdjük meg a harezót oly feltételek mellett, melyek biztos sikert helyeznek kilátásba. Győzni fogunk, mert győznünk kell. És ezt el fogjuk érni akkor, amikor pártunk az abszolút többséget fogja képviselni a nemzet tanácsában. Nagy célok azonban csak küzdelmek árán érthetők el. Vegyük ki mi is részünket ezen küzdelmekből. Sorakozunk a függetlenségi párt zászlója alá. Alakítsuk meg a Zsilvölgyi Függetlenségi Pártot. Polgártársak! A ki velünk egyetért, jöjjön el f. hó 26-án (vasárnap) Petrozsénybe délután 5 órakor a Wágner szállodába, hogy megalakuljunk és tanácskozzunk. „*Maderspach Viktor, Pál Dénes, Brassay József, Györke Ferenc, Várterész, Cserba Károly, Szász Mihály, Gerbert Ottó, Gerbert Győző, Polyák Gusztáv, Sárossy J., Mannheim F., Stern Adolf, Dr. Ábrahám J., Domborá L., Ullmann Lipót, Földéki J., Róth Frigyes, Kratusz István, Schwemhammer István.*”

Regisztráljuk e kiáltványt, mint olyant, mely politikai vidékünk életének fellendülését célozza.

— **Műkedvelői előadás.** A petrozsényi iparos ifjuság a f. hó 26-án (vasárnap) a Wagner szálló nagytermében a református templomban felállítandó orgona javára, tánczezal egybekötött jótékony célú műkedvelői előadást rendez. Szinre kerül ez alkalommal Szigligeti Ede halhatatlan népsziműve: „A cigány”. A szent, szép és nemes czél iránt felhívjuk ez úttal a közönség figyelmét.

— **Álarczosbal.** A petrozsényi és járási ipartestület saját pénztára javára, Petrozsényben 1905. évi márc. hó 7-én, húshagyó kedden, a Wagner szálloda öszszes termében zártkörű álarczos táncmulatságot rendez, melyre a meghívókat már szétküldötte az ipartestület vigalmi bizottsága. Belépődíj: családjegy (3 személyig) 3 korona, személyegy 1 korona 60 fillér. Felülfizetéseket köszönettel fogadja és hirlapilag nyugtázza az ipartestület. Kezdeté esti 8 órakor. A zenét Péter Károly petrozsényi I-ső zenekara szolgáltatja. Álarczosok meghívójegye kívánatra a pénztárnál előmutatandó. Jelmezek jutányos áron este a pénztárnál kaphatók. Az ipartestület által fenállása óta évenként rendezett álarczos mulatságok iránt Petrozsény és vidéke közönsége mindenkor élénk érdeklődést tanúsított, mely ezuttal is a társadalom széles rétegeiben nyilvánul, mely jelenség arra enged következtetni, hogy az ipartestület mulatsága kellemes záradéka lesz a farsangnak.

— **Meghívás.** A „Petrozsényi és Járási Ipartestület” folyó hó 19-ikére kitűzött évi rendes közgyűlésén a tagok kevesen jelenvén meg, az alapszabályok rendelkezése értelmében f. évi március hó 5. napjának délután 2 órájára újabban kitűzött közgyűlésre a tagok oly figyelmeztetéssel hivatnak meg, hogy a kitűzött ügyekben a jelenlevők érvényesen határoznak. Petrozsény, 1905. február 19. Az elnökség.

— **Vonat kisiklás.** F. hó 23-án a Lupény Petrozsényi vonalon közlekedő délelőtti személyvonat Alsó-Barbatyénál nyílt pályán kisiklott. Szerencsére a vicinális példás gyorsasággal haladó vonat csekély zökkenés után megállott. Az utazó közönségnek egy kis bosszuságon kívül egyéb baja nem történt. — A gyorsan megérkezett segélyvonaton folytathatta útját Petrozsény felé áldva — ez egyszer, — hogy a mi vicinálisunk gyorsaság tekintetében követi társai példáját.

— **Új tizkoronások.** Alig pár esztendeje, hogy a régi ötförintosok helyébe forgalomba hozták a bányadt lilaszínű tizkoronásokat. Az Osztrák-Magyar-Bank, Ausztria és Magyarország jegybankja azonban rossz tapasztalatokat tett ezzel a bankóval, épen mint itt Petrozsényben valaki első bemutatkozása alkalmával, mert csakhamar hire ment, hogy az új tizkoronásokat még újabbakkal fogják kicserélni, a melyek a pénzforgalom feltételeinek jobban megfelelnek, kevésbé gyorsan kopnak és nehezebben is utánozhatók.

A kora hirt most valóra váltja a pénzügyminiszter egy rendelete, melyet a hivatalos lap közöl, e szerint 1905. február 25-én megkezdtek az eddigi tizkoronás bankjegyek bevonását s helyettük kiadják az új bankjegyeket, a melyek 1904. január 2-ről vannak keltezve. A régi tizkoronásokat az Osztrák-Magyar-Bank fő és fiókintézeteiben 1907. február 28-ig fizetéképp vagy átváltás végett be kell szolgáltatni. Ezen az időponttól a régi tizkoronás bankjegyeket csak átváltás végett fogadják el. 1913. február 28-án a banknak még ez az átváltó kötelezettsége is megszűnik s az addig be nem szolgáltatott régi tizkoronások értéküket veszítik.

Az új. 1904. évből kelt és most forgalomba kerülő tizkoronás bankjegyek leírása, a hivatalos lap közlése szerint a következő:

Az új, 10 koronásra szóló jegyek rétalakja 135 millimeter széles és 80 millimeter magas, mindkét oldalukon vízjegy nélküli papíron vannak nyomtatva; az egyik oldalon magyar, a másikon német szöveggel.

A magyar oldalon a magyar szent korona országainak czimere a rozetta két oldalán pedig e szavak: „Tiz korona”.

A napi lapok majd közölni fogják eredeti nagyságban e szöveggel. Figyelmeztetjük a közönséget, nehogy becsapassa magát egy ilyen lapból kivágott bankjeggyel.

Olvasóinknak pedig kívánunk belőlük egy-két kilogrammal.

— **A fogak.** Ha valaki megfigyeli az iskolába menő s onnan jövő gyermekeket, azt veszi észre, hogy nagyon soknak fel van kötve az álla. Nem tudjuk ugyan határozottan, hogy mi lehet ennek az oka, mindazonáltal az elővigyázat soha sem árt, a gyermekeket annyi veszély környékezi, hogy nem találjuk fölöslegesnek a szülők figyelmét, sőt az iskolai hatóságokat felhívni azon körülmenyre, hogy 1904-ban a fogorvosok Párisban tartott kongresszusán szóba került, hogy a caries nevű csontbetegség már a gyermekkorban is fellép és pedig oly nagy mértékben, hogy némely helyen a gyermekek 90 százaléka ebben a betegségben szenved s hogy ez rendszeren a fogakon kezdődik, azért már a gyermekkorban kell ezen romboló betegség ellen védekezni. Bécsben már hatósági intézkedések is történtek ez irányban.

— **Ebzárlat.** Járási főszolgabíró úr által Petrozsény nagyközségre nézve negyven napi ebzárlat rendeltetvén el, figyelmeztetnek az érdekeltek, hogy kutyáikat annál inkább kötvé tartásák, mert a gypmesternek szigorú köteletségévé tétetett minden, bárhol szabadon talált ebet lefogni és kiirtani, ezenfelül az ilyen ebek tulajdonosainak szigorú megbüntetése végett intézkedés fog tétetni. Sokszor történt már felszólalás a kóbor ebek miatt s most, hogy a veszettség a járási állatorvos által egy esetben konstataltatott, a törvény rendelkezése értelmében a zárt helyen s kötvé nem tartott ebeket nem csak összefogdosni, de kiirtani kell. És ez annál is inkább indokolt, mert a kóbor ebek már egyébként is veszedelmesen elszaporodtak s irtásuk nagyon kívánatos.

— **Szenzációs zsurnalisztikai jubileum.** Az „Egyetértés”, mely a hazai zsurnalisztikában a legelső helyek egyikét foglalja el és a mely mint politikai tényező is

igen nevezetes, a közel jövőben nagy ünnepet ül. Ez év tavaszán lesz ugyanis negyven éve annak, hogy az Egyetértés fennáll. Az évfordulót a legnagyobb magyar lap igen érdekes módon fogja megünnepelni, amennyiben olyan jubiláris számot ad ki, aminőre még aligha volt eset valahol. Jubileuma alkalmából ugyanis az Egyetértés 230—250 oldal terjedelmű disszámot ad ki. Ez egy 500—600 oldalas kisebb alakú lapnak felel meg. A jubiláris szám igen fényes kiállítású és rendkívül gazdag tartalmu lesz. A mesteri illusztrációknak egész tömege fogja díszíteni, azonkívül a magyar irodalom legjelesebbjeitől lesznek benne dolgozatok, tudományos és szépirodalmi közlemények, sőt egy teljes regény is. Egy ilyen óriási lappéldánynak a nyers előállítási költsége mintegy 6 koronára rug. Ilyen módon akarja az Egyetértés leróni halálát a magyar olvasóközönség iránt, mely négy hosszú évtizeden át a legmelegebb rokonszenvenvel támogatta. Hogy a lap előfizetői megkapják a jubiláris disszámot, mely egymagában egy egész kis könyvtárral fog fölni, az természetes. Az Egyetértés azonban úgy intézkedik, hogy az óriási lapszámot emlékképpen azok is megszerezhessék, akik nem tartoznak az előfizetők sorába. E czélra elegendő, ha az érdeklődők levélben fordulnak a kiadóhivatalhoz (Budapest, IV. Vármegeház-utca 11.) amely levélhez az expedició költségeinek fedezésére 50 fillér melletlenlő levélbélyegeket. Tekintettel arra, hogy az óriási disszám csak bizonyos korlátozott számban jelenik meg, ajánlatos, hogy azok, akik a legalább 230—250 oldalas, jubiláris Egyetértést meg akarják kapni, mielőbb forduljanak eziront a kiadóhivatalhoz.

— **Jó tanács.** Egy szorgalmas újságolvasó megfigyelt, hogy az országos meteorológiai intézetnek és a Meteor időjósai többnyire ellenkezők. Így a folyó hétre is az egyik esőt, a másik hideget jelez. Bármelyik következzen is be: meghűlésnek vagyunk kitéve s ilyenkor használjuk a Réthi-féle Pemétfü-Czunkorkát, mely csak akkor valódi, ha minden dobozon a készítő: Réthy Béla gyógyszerész neve rajta van.

A katolikus kör első estélye.

Erkölcileg és anyagilag igen fényesen sikerült estélyt rendezett a petrozsényi kath. kör. Gróf Toldalagi Samu plebános elnöksége alatt. A fényesen sikerült estélyt egy program nyitotta meg, mely magában biztosította az erkölcsi sikert. Heine „Kevlári bucsu” cz. melodramáját adták elő Kodra Ilona és Kodra Olga kisasszonyok. Kodra Ilona k. a. bensőséggel teljesen nagy rutinával előadott szavallatát Kodra Olga k. a. zongorán kísérte nagy discretióval. Magán szolamaiban tanújelét adta Isten adta tehetsége, nagy tudása és óriási gyakorlatának. Az alkalmoszerű előadást a közönség színni nem akoró halás tapsa követte.

Kodra Gyula ur, ki a kör iránti hazafias lelkeseledből vállalkozott az estélyen közreműködni, tartott „A börtön világából” czimű remek és élénk tollal írott felolvasást.

Az érdekes themát Try Erzsébet remek mondatával kezdette és végezte: „A lélek szeretete, a szeretet lelke.” Nagy léleknek és emberszerető szívnek kell lennie, a ki ily ügyet szolgál felolvasásával, mint azt Kodra ur tevé, ki nek lebilincselő hatalmas orgánnummal előadott felolvasását hatalmas éljenzés és taps követte.

Buda Lajos ur harmoniumon Wagner „Parsival” operájának nyitányát játszotta művészileg. Maga a hangszeren játék oly magas tudás és gyakorlatra vallott, a milyent ritkán lehet hallanunk, hozzá még Wagnernek e hatalmas műve méltó interpretalora talált. Buda Lajos ur nagy szívességet tett a körnek szíves közreműködése által, s e szívességet a közönség elismerő és zajos tapsai jutalmazták.

Kovács József ur „Desperatus” monologjával jól megneveztette a közönséget. Kapott is érte elég tapsot. Ezzel a programm véget ért volna. Azonban a közönség zugó tapsvihar között kérte Kodra urat egy pár magyar dal előadására, ki a kérésnek engedve leányával Kodra Olgával a podiumra lépett. Az apa, kit leánya zongorán kísért hatalmas baritonjával pár szívhöz szóló magyar notát adott elő, zugó tapsvihar jutalmazta érte.

Gróf Toldalagi Samu elnök szép szavakkal köszönte meg a közreműködők szívességét, mely által emelni szívesek voltak az estély fényét és a petrozsényi katolikus kör estélyét megnyitottak nyilvánították.

Majd kinczra perdltek a párok, s a zsufolásig telt teremben kiváló-kiviradtig szözlött a zene. Az estély anyagi sikeréről számoljon be az alábbi szíves felülfizetők névsora, kiket Isten áldása kísérjen továbbra is ..

Gróf Toldalagi Samu 20 kor., Buda Lajos, Hoboth József, Pál Dénes 10—10 kor., Grausam Károly 9 kor. Wágner Gyula 8 kor., Marek Mór, Peceol Antal 5—5 kor., Váradi Vilmos, Weinberger Bernát, Herész József (Vulkán) 4—4 kor., Ridval Joachim, Duffek József, Özv. Györke Ferenczné, Török Mór 3—3 kor., Both István (Lupény), Mezánbroczki Ferencz (Lupény), Farkas Péter, Dr. Csátt Aurél, Janesó Ferencz, Kristály András, Gaáli (pénzügyi szemlést), Bács Albert (Vulkán), Bozics Márkó, Brassay József, Imling Antal, Fridmán Bernát, Timár István, Skovrán Ákos, Schmidt Péter, Kekel Jakab, Jekel József, Figuli Antal 2—2 korona, Pits István (Lupény), Tribusz Gyula, Blágó Sándor, Nagy Miklós, Jüger N., Peck Mihály, Kemény Ferencz, Zádory Károly, Kopacz Ferencz, Majoros András, Poveresek Bertalan, Szuchi Katalin, Dávid János, 1—1 kor., Nagy Ferencz 50 fill., Schlezinger János 30 fill., Sándor Géza, Jó István 20—20 fillér. Tiszta jövedelem 200 korona.

NYILTTÉR.

Minden hivataloknak, egyleteknek, testületeknek, jó barátainak és ismerőseimnek, kik felejtethetetlen fiam Ernő elhunyt alkalmából oly őszinte impozáns módon megnyilvánult részvétellel fájdalomkat enyhítették, hálás köszönetet mond

Henrich Viktor és családja.

CSARNOK.

Női hozomány.

»Kis kunyhóban is megélek,
— Szól az urfi, — én tevéled
Oh lányok legszebbike!«
Miként holló, hitt a szónak;
Mért ne tartaná valónak
Azt, a bájos Esztkét.

Hangjai a nász-zenének,
Már a légbe röppenének,
És nővé lett a leány.
Kérdé a férj másnap reggel,
A mint esibukkozva felkel:
»Hol a női hozomány?«

Átad a hölgy egy levélkét,
Mely hajlítva volt negyedré:
»Bolti kontóm ez nekem.
Nász ruhát vettem magamnak,
Azt tudod ingyen nem adnak:
Hát fizess ki édesem!«

X.

—><—

A nagyherczeg.

A nagyherczegről szövekkurta ciklik.
Mikor a nagyherczeg születik
S betöltött három másodpercet:
Ó már nagyherczeg.
Mint nagyherczeg kezd nőni ő
És mind nagyobb herczegre nő.
S ha a szerencse neki kedvez,
A végén egész nagyherczeg lesz.
Hogy ne essék tán benne kár,
Ekkor már pánczélingbe jár,
Akasztat,
Nyakasztat,
S van pénze. Gazdag.
Végül valami szerzeg
S oda van a nagyherczeg.

H.

Felölös szerkesztő: Nagy Miklós.
Kiadótulajdonos: Figuli Antal.

17216/904. tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A hátszegi kir. jbiróság, mint tkkvi hatóság Dr. Rosenberg Ignác ügyvéd által képvis. Petrozsényi takarékpénztár végrehajtónak, Udrea Juon (kn. Mihajásza Todora) és Udrea Juon végrehajtást szenvedők elleni végrehajtási ügyében közhírré teszi, hogy végrehajtónak, 800 kor. tőke, ennek 1903 július 30-tól járó 6% kamatai 68 kor. 60

fil. eddigi megállapított per és végrehajtási, valamint a jelenlegi 28 kor. 40 fil. és a még felmerülő költségek iránti úgy a csatlakozottnak kimondott Kokota Demeternek 102 kor. tőke, s jár. erejéig Albeszk Juonné sz. Zsilip Máriának 38 K. tőke s jár. Matyej Virág (Florá)-nak 29 kor. 80 fill. tőke s jár. erejéig. Matyej Katalinnak 85 K. 60 fill. tőke s jár. iránti követeléseik kielégítése végett Udrea Juon Kn. Mihajásza Todora és Udrea Juon végrehajtást szenvedőknek a dévai kir. törvényszék, a puji kir. jbiróság területéhez tartozó Zs.-V.-Vulkán községi 598. sz. jtkvben A 1-re ingatlanbóli Udrea Juon Kn. Mihajásza Todora (1/2) felerészét és Udrea Juonnak illetve most Salamon L. Lipót néven álló (1/10) részét összesen (9/10) hattized részét az u. o. 166 sz. jtkvben A 2 r. sz. a felvett ingatlant egészen és az u. o. 168. sz. jtkvben a 1—2. 4. 7. rsz. ingatlanból végrehajtást szenvedőknek (9/10) hattized részét rendszámokénti részletekben az egyidejűleg kibocsátott árverési feltételekben részletezett, összesen 1629 korona kikiáltási árban az 1905. évi március hó 8-án d. u. 2 órakor Zs.-V.-Vulkán község előjárósága házában megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek esetleg a kikiáltási áron alul is elfogja adni.

Árverelni szándékozók tartóznak bánatpénzül az ingatlanok kikiáltási árának 10% készpénzben, vagy a kormány által óvadékképesnek nyilvánított értékpapirban, melynek névértéke 2/3 részig fogadtatik el csupán a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak előzetes birói letétbe helyezését tanúsító szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételár felerészét az árverés napjától számított 30 nap alatt, a másik felerészt ugyanazon naptól számított 60 nap alatt, az árverés napjától járó 3% kamataival együtt a hátszegi kir. adóhivatal, mint birói letétpénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

A megállapított árverési feltételek a hivatalos órák alatt a tkkvi hatóságnál, ugyancsak a Zs.-V.-Vulkán község előjárósága házában, vagy a biró kiküldöttétől megtekinthetők.

Az elrendelt árverés a fent kitett jtkvekben feljegyeztetni rendeltetik.

A kir. Járásbiróság, mint tkkvi hatóság.

Hátszeg, 1904. december hó 31-én.

Tulván, kir. albiró

17212—904. tkkvi szám.

Árverési hirdetmény.

A kir. Jbiróság, tkkvi hatóság Dr. Rosenberg Ignác ügyv. ált. képvis. Petrozsényi takarékpénztár végrehajtónak, Dodoka Juonné sz. Merkeu Johanna végrehajtást szenvedő elleni végrehajtási ügyében közhírré teszi, hogy végrehajtónak, 800 kor. tőke, ennek 1903. december hó 2-től járó 6% kamatai 72 kor. 01 fill. eddigi megállapított per és végrehajtási valamint a jelenlegi 26 kor. 80 fill. és a még felmerülő költségek iránti követelése kielégítése végett Merkeu Johanna végrehajtást szenvedőknek a dévai kir. törvényszék, a puji kir. jbiróság területéhez tartozó H.-F.-Urikány községi 99 sz. jtkvben A 1. 3—10 rsz. a felvett ingatlanokból (9/100) ötszázadrésznél jutalékát rendszámokénti részletekben az egyidejűleg kibocsátott árverési feltételekben részletezett összesen 153 kor. kikiáltási árban az 1905. évi március hó 6-án d. e. 10 órakor H.-F.-Urikány község előjárósága házában megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek esetleg a kikiáltási áron alul is elfogja adni.

Árverezni szándékozók tartóznak az ingatlanok kikiáltási árának 10% készpénzben, vagy

a kormány által óvadékképesnek nyilvánított értékpapirban, melynek névértéke 2/3 részig fogadtatik el csupán a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak előzetes birói letétbe helyezését tanúsító szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. A vevő köteles a vételár felerészét az árverés napjától számított 30 nap alatt, a másik felerészt ugyanazon naptól számított 60 nap alatt, az árverés napjától járó 5% kamataival együtt a hátszegi kir. adóhivatal mint letéti pénztárnál lefizetni. A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

A megállapított árverési feltételek a hivatalos órák alatt a tkkvi hatóságnál, ugyancsak H.-F.-Urikány község előjárósága házában, vagy a birói kiküldöttétől megtekinthetők. Az elrendelt árverés fent kitett jtkvben feljegyeztetni rendeltetik. A kir. jbiróság tkkvi hatósága.

Hátszeg, 1904. december hó 30-án.

Tulván, kir. albiró

Köhögés, rekedtség és hurut ellen nincs jobb a

RETHY-féle

pemetefü cukorkánál!

Vásárlásnál azonban vigyázzunk és határozottan RETHY-félét kérjünk, mivel sok haszontalan utánzata van.

1 doboz 60 fillér.

Csak RETHY-félét fogadjunk el!

„Egy ügyes fiatal kereskedő segéd,
azonnali alkalmazást nyer: Papp Árpád vegyes-
kereskedésében, Pujon.“

ELADÓ.

Petrozsényben a „Malea“-utcában egy több szobából, konyha, kamra, kert és melléképületekből álló lakás örök áron eladó.

Értekezhetni lehet:

Özv. Horváth Jánosnéval,
Petrillán.

A Malea-utca és Mátyás-utca sarkában levő

üzlethelyiség,
több lakószoba, konyha,
kamra és két pincze
azonnal kiadó.

Értekezhetni a tulajdonossal:

Bocsáth Mihály,
körjegyző. — Livazény.